

ДЪТЕ И ЦВЪТЕ

— Що отъ день на день тъй вѣхне
Твойто крѣхичко стебло?
Що си свело тъй главица?
Що си съ клюмнало чело?

Червей нѣкой ли прѣгриза
Коренчето твое днесъ?
Или слънчицето жарко
Те цѣлуна лудо, съ бѣсъ?

Или те не милва вече
Пакъ приятния вѣтрець?
Жедно ли ти е сърдцето
Пакъ за пролѣтень дъждець?..

— Мойтъ мжки, мойтъ болки,
Щомъ ме питашъ, то ги знай:
Силни сж тѣ и голѣми, —
Нѣматъ мѣрка, нито край!

Люта ми слана попари,
И стеблото и цвѣта —
Тя жестоката не даде,
Да се радвамъ на свѣта!
Люб. Бобевски.

